U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **T. S.**, zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2018, č. j. MV-9909-2/OAM-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 3. 2018, č. j. 61 Az 2/2018 - 15,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále také „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného (dále také „správní orgán“). Žalovaný jím rozhodl, že správní řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 19. 1. 2018 (dále jen „žádost“) se zastavuje podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť šlo o další opakovanou žádost ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil podanou žalobou, v níž namítal, že žalovaný se nezabýval otázkou, zda nedošlo k zásadní změně situace v zemi původu žalobce, která by mohla zakládat opodstatněnost žádosti. Krajský soud této jediné námitce žalobce nepřisvědčil s odůvodněním, že žalobce ani v žádosti, ani v žalobě, neuvedl žádnou skutečnost či důvod, který by bylo možno posoudit jako zásadní změnu situace v zemi jeho původu od doby poslední žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a žalovaný žádnou podstatnou změnu poměrů na Ukrajině nezjistil, proto žalobu zamítl. Proti rozsudku krajského soudu žalobce podal ke zdejšímu soudu kasační stížnost.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení výše uvedeného rozsudku krajského soudu z důvodu, který lze dle jeho názoru podřadit pod § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Stěžovatel uvádí shodnou argumentaci jako v podané žalobě, dle které se měl žalovaný zabývat tím, zda nedošlo v jeho vlasti k takové zásadní změně situace, jež by mohla zakládat opodstatněnost jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel je názoru, že žalovaný tomuto požadavku vyplývajícímu z judikatury Nejvyššího správního soudu nedostál [stěžovatel odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2012 (správně 6. 3. 2012 – pozn. NSS), č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 - 38], a proto správní řízení o udělení mezinárodní ochrany je zatíženo vadou, pro kterou měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit. Vzhledem k tomu, že tak neučinil, je nezákonný i rozsudek krajského soudu. Stěžovatel kasační stížností požaduje jednak zrušení rozsudku krajského soudu, jednak zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[4] Žalovaný pokládá námitky stěžovatele za nedůvodné a odkazuje na obsah správního spisu, přičemž se ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu. Navrhuje odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost dle § 104a odst. 1 s. ř. s., případně zamítnutí pro nedůvodnost dle § 110 odst. 1 s. ř. s.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Vzhledem k tomu, že projednávaná věc je věcí mezinárodní ochrany, v souladu s § 104a s. ř. s. se zdejší soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud v této souvislosti předně poznamenává, že usnesení, jímž kasační stížnost pro nepřijatelnost odmítá, nemusí být dle § 104a odst. 3 s. ř. s. odůvodněno, přesto však uvádí následující.

[6] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele". O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[7] Nejvyšší správní soud neshledal, že by v nyní projednávané věci byl dán některý z důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť kasační stížnost svým významem podstatně vlastní zájmy stěžovatele nepřesahuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které by dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu,

ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikaturnímu odklonu. Nejvyšší správní soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva.

[8] Správní řízení, které žalovaný zastavil dle § 11a odst. 3 zákona o azylu, bylo vedeno o v pořadí již třetí žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany. Poprvé požádal dne 8. 1. 2015, mezinárodní ochrana nebyla udělena. Druhá žádost ze dne 24. 10. 2016 byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Správní řízení o nynější žádosti ze dne 19. 1. 2018 bylo zastaveno dle již citovaného ustanovení zákona o azylu, přičemž tato skutečnost není významná z hlediska toho, zda žalovaný měl odůvodnit svůj závěr o tom, že v zemi původce nedošlo k zásadní změně situace, která by zakládala opodstatněnost této v pořadí již třetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, protože tato povinnost žalovaného jako správního orgánu ve světle výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu (viz bod [3]) stíhá vždy. Stěžovatel je však názoru, že splněním této povinnosti nemůže být v odůvodnění uvedený závěr správního orgánu, že neshledal takové nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by jmenovaný byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy, protože žalovaný tuto otázku nijak netematizoval. Předmětem posouzení v tomto sporu je, zda žalovaný dostál své výše uvedené povinnosti a skutečně zjišťoval, zda k nějakým významnějším změnám poměrů v zemi původu stěžovatele došlo a tedy, zda jeho rozhodnutí vychází z aktuálního stavu v zemi původu stěžovatele.

[9] Nejvyšší správní soud předesílá, že žalovaný jako správní orgán rozhodující na úseku mezinárodní ochrany v souladu se zásadou oficiality nese odpovědnost za zjištění skutkového stavu v dané věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nejinak tomu bylo i v případě stěžovatele. Námitka stěžovatele týkající se poměrů by mohla být důvodná tehdy, pokud by šlo o první rozhodnutí o poskytnutí mezinárodní ochrany stěžovateli, tak tomu však nebylo. Žádost o udělení mezinárodní ochrany stěžovatele je v pořadí již třetí, a proto nelze abstrahovat od předcházejících správních řízení v jeho věci, kde byl skutkový stav náležitě zjištěn prostřednictvím mezinárodních zpráv o aktuální situaci v zemi původu stěžovatele, což vyplývá z obsahu správního spisu.

[10] Oproti takto vymezenému skutkovému stavu může dojít v průběhu času ke změnám. V případě stěžovatele by však muselo jít o změny, pro které by mohla být jeho nová žádost opodstatněná. Správní orgán však žádné takové změny neshledal, a proto mohl učinit shora uvedený závěr o situaci v zemi původu stěžovatele. Bylo na stěžovateli, aby tento závěr správního orgánu relevantním způsobem zpochybnil. V žádosti však žádné takové změny netvrdil, netvrdil je ani v průběhu správního řízení, ani v podané žalobě. Za takové situace rozhodně nelze mít za to, že žalovaný své povinnosti odůvodnit závěr o tom, že k zásadní změně situace v zemi původu nedošlo, nedostál, a proto námitka stěžovatele je nedůvodná.

V. Náklady řízení

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení n e j s o u opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2018

JUDr. Radan Malík
předseda senátu